

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

24. marts 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – forordning (EU) 2015/848 – insolvensbehandling – artikel 3, stk. 1 – international kompetence – flytning af centret for skyldnerens hovedinteresser til en anden medlemsstat efter indgivelse af en begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling«

I sag C-723/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland) ved afgørelse af 17. december 2020, indgået til Domstolen den 29. december 2020, i sagen

Galapagos BidCo. Sàrl

mod

DE som kurator for Galapagos SA,

Hauck Aufhäuser Fund Services SA,

Prime Capital SA,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, E. Regan, og dommerne I. Jarukaitis (refererende dommer), M. Ilešič, D. Gratsias og Z. Csehi,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Galapagos BidCo. Sàrl ved Rechtsanwalt W. Nassall,
- DE som kurator for Galapagos SA ved Rechtsanwalt C. van de Sande,

* Processprog: tysk.

- Hauck Aufhäuser Fund Services SA og Prime Capital SA ved Rechtsanwalt R. Hall,
- den tyske regering ved J. Möller, M. Hellmann og U. Bartl, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved S. Grünheid og S. Noë, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT 2015, L 141, s. 19).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Galapagos BidCo. Sàrl på den ene side og DE som kurator for Galapagos SA, Hauck Aufhäuser Fund Services SA og Prime Capital SA på den anden side vedrørende en begæring om indledning af en insolvensbehandling i Tyskland vedrørende Galapagos.

Retsforskrifter

EU-retten

Udtrædelsesaftalen

- 3 Artikel 67, stk. 3, i aftalen om Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands udtræden af Den Europæiske Union og Det Europæiske Atomenergifællesskab (EUT 2020, L 29, s. 7, herefter »udtrædelsesaftalen«) bestemmer:

»Følgende bestemmelser finder anvendelse som følger i Det Forenede Kongerige [Storbritannien og Nordirland] samt i medlemsstaterne i situationer, der involverer Det Forenede Kongerige:

[...]

- c) [Forordning 2015/848] finder anvendelse på insolvensbehandlinger og søgsmål som omhandlet i nævnte forordnings artikel 6, stk. 1, forudsat at hovedbehandlingen blev indledt inden overgangsperiodens udløb.

[...]«

- 4 Udtrædelsesaftalens artikel 126 fastsætter:

»Der er en overgangs- eller gennemførelsesperiode, som starter på dagen for denne aftales ikrafttræden og slutter den 31. december 2020.«

Forordning (EF) nr. 1346/2000

- 5 Artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om insolvensbehandling (EFT 2000, L 160, s. 1, berigtiget i EUT 2014, L 350, s. 15), der blev ophævet ved forordning 2015/848, fastsatte:

»Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling. For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det vedtægtsmæssige hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres.«

Forordning 2015/848

- 6 I 1., 3., 5., 8., 23., 27., 29., 33. og 65. betragtning til forordning 2015/848 er følgende anført:

»(1) [Europa-]Kommissionen vedtog den 12. december 2012 en rapport om anvendelsen af [forordning nr. 1346/2000]. Rapporten konkluderede, at forordningen som helhed fungerer godt, men at det ville være ønskeligt at forbedre anvendelsen af visse af dens bestemmelser for at fremme en endnu mere effektiv administration af grænseoverskridende insolvensbehandling. Da nævnte forordning er blevet ændret flere gange, og da der skal foretages yderligere ændringer, bør den af klarhedshensyn omarbejdes.

[...]

(3) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at grænseoverskridende insolvensbehandlinger kan afvikles rationelt og effektivt. [...]

[...]

(5) Det er en forudsætning for et velfungerende indre marked, at parterne ikke tilskyndes til at overføre aktiver eller tvister fra én medlemsstat til en anden for at forbedre deres retsstilling til skade for kreditormassen (»forumshopping«).

[...]

(8) For at virkeliggøre målet om at forbedre effektiviteten af insolvensbehandlinger med grænseoverskridende virkninger er det nødvendigt og hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om retternes kompetence, om anerkendelse og om den lovgivning, der finder anvendelse på dette område, fastlægges i en EU-retsakt, som er bindende og gælder umiddelbart i medlemsstaterne.

[...]

(23) Ved denne forordning bliver det muligt at indlede hovedinsolvensbehandlingen i den medlemsstat, hvor centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig. En sådan hovedinsolvensbehandling har universel gyldighed og sigter mod at omfatte alle skyldnerens aktiver. [...]

[...]

(27) Før indledning af insolvensbehandling bør den kompetente ret på eget initiativ undersøge, om centret for skyldnerens hovedinteresser eller skyldnerens forretningssted rent faktisk befinder sig inden for dens jurisdiktion.

[...]

(29) Denne forordning bør indeholde en række beskyttelsesforanstaltninger, der sigter mod at forebygge svig eller misbrug i form af forumshopping.

[...]

(33) I tilfælde hvor den ret, der har modtaget begæringen om indledning af insolvensbehandling, finder, at centret for hovedinteresserne ikke befinder sig på dens område, bør den ikke indlede en hovedinsolvensbehandling.

[...]

(65) Denne forordning bør indeholde bestemmelser om umiddelbar anerkendelse af afgørelser vedrørende indledning, afvikling og afslutning af insolvensbehandlinger, som falder inden for denne forordnings anvendelsesområde, og af afgørelser, der er truffet i umiddelbar tilknytning til sådanne insolvensbehandlinger. Den automatiske anerkendelse bør således medføre, at de virkninger, der tillægges en insolvensbehandling af lovgivningen i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen indledes, udvides til alle de øvrige medlemsstater. Anerkendelsen af de afgørelser, der træffes af medlemsstaternes retter, bør bygge på princippet om gensidig tillid. Med henblik herpå bør grundene til ikkeanerkendelse begrænses til det strengt nødvendige. Dette princip bør også lægges til grund ved bilæggelsen af den konflikt, der opstår, når retterne i to medlemsstater begge anser sig for kompetente til at indlede en hovedinsolvensbehandling. Den afgørelse, der træffes af den ret, som først indleder insolvensbehandling, bør anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at disse har beføjelse til at underkaste denne rets afgørelse en retslig kontrol.«

7 I henhold til denne forordnings artikel 2, nr. 7), forstås i forordningen ved »afgørelse om indledning af insolvensbehandling« en rets afgørelse om at indlede insolvensbehandling eller stadfæste indledning af insolvensbehandling og en rets afgørelse om udpegelse af en insolvensbehandler.

8 Forordningens artikel 3 med overskriften »International kompetence« bestemmer:

»1. Retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling (»hovedinsolvensbehandling«). Centret for skyldnerens hovedinteresser er det sted, hvor skyldneren normalt forvalter sine interesser, og som er identificerbart for tredjemand.

For selskabers og juridiske personers vedkommende anses det registrerede hjemsted for at være centret for skyldnerens hovedinteresser, medmindre andet godtgøres. [...]

2. Befinder centret for skyldnerens hovedinteresser sig på en medlemsstats område, har retterne i en anden medlemsstat kun kompetence til at indlede insolvensbehandling mod denne skyldner, hvis den pågældende har et forretningssted på denne anden medlemsstats område. Denne

insolvensbehandling kan kun omfatte den del af skyldnerens aktiver, som befinder sig på sidstnævnte medlemsstats område.

3. Er der indledt insolvensbehandling i henhold til stk. 1, bliver enhver insolvensbehandling, som senere indledes i henhold til stk. 2, en sekundær insolvensbehandling.

[...]«

- 9 Samme forordnings artikel 4 med overskriften »Prøvelse af kompetencen« fastsætter følgende i stk. 1:

»En ret, der har modtaget en begæring om indledning af insolvensbehandling, undersøger på eget initiativ, om den har kompetence efter artikel 3. I afgørelsen om indledning af insolvensbehandling angives de grunde, hvorpå retten støtter sin kompetence, og især om den støttes på artikel 3, stk. 1 eller 2.«

- 10 Artikel 19, stk. 1, i forordning 2015/848 bestemmer:

»Enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3, anerkendes i alle øvrige medlemsstater, fra det tidspunkt[, hvor] den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 11 Galapagos er et holdingselskab med registreret hjemsted i Luxembourg. I juni 2019 besluttede det at flytte sit hovedkontor til Fareham (Det Forenede Kongerige). Selskabets administratorer, der var blevet udpeget den 13. juni 2019, indgav den 22. august 2019 en begæring om indledning af insolvensbehandling til High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division (Business and Property Courts, Insolvency and Companies list) (ret i første instans (England og Wales), afdelingen for handelsretlige sager mv. (retterne for handel og ejendomsrettigheder, insolvens- og selskabsregistret), Det Forenede Kongerige) (herefter »High Court«). Den følgende dag blev disse administratorer imidlertid afskediget på foranledning af en gruppe af kreditorer, der havde pant i aktierne, og erstattet af en ny administrator. Denne administrator etablerede et kontor for Galapagos i Düsseldorf (Tyskland) og gav de advokater, der repræsenterede selskabet, instruktion om at trække begæringen om indledning af insolvensbehandling tilbage. Begæringen blev imidlertid ikke trukket tilbage, idet en gruppe af kreditorer tilsluttede sig den. High Court havde endnu ikke truffet afgørelse om begæringen den 17. december 2020, da anmodningen om præjudiciel afgørelse blev indgivet.
- 12 Den 23. august 2019 indgav Galapagos en anden begæring om indledning af insolvensbehandling til Amtsgericht Düsseldorf (byretten i Düsseldorf, Tyskland), som ved kendelse afsagt samme dag udpegede DE som midlertidig kurator og anordnede sikrende retsmidler. Efter at visse kreditorer havde iværksat en omgående kære ved denne ret, tilbagekaldte den imidlertid den 6. september 2019 sin kendelse og afviste at realitetsbehandle Galapagos' begæring på grund af manglende kompetence.

- 13 Den 6. september 2019 indgav Hauck Aufhäuser Fund Services og Prime Capital, der var to andre kreditorer i Galapagos, en anden begæring til Amtsgericht Düsseldorf (byretten i Düsseldorf) om indledning af insolvensbehandling. Ved kendelse af 9. september 2019 udpegede denne ret på ny DE som midlertidig kurator og anordnede foreløbige forholdsregler, idet den fandt, at centret for Galapagos' hovedinteresser på tidspunktet for indgivelsen af begæringen befandt sig i Düsseldorf.
- 14 Galapagos BidCo., der både er et datterselskab af og kreditor i Galapagos, iværksatte som kreditor en omgående kære ved Landgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf, Tyskland) med påstand om ophævelse af kendelsen af 9. september 2019, idet selskabet gjorde gældende, at Amtsgericht Düsseldorf (byretten i Düsseldorf) ikke havde international kompetence, da Galapagos' hovedkontor var blevet flyttet til Fareham i juni 2019. Efter at dette retsmiddel var blevet afvist ved kendelse af 30. oktober 2019, indbragte Galapagos BidCo. sagen for Bundesgerichtshof (forbundsdomstol, Tyskland), som er den forelæggende ret.
- 15 Denne ret har anført, at appelinstansen fandt, at det var med rette, at Amtsgericht Düsseldorf (byretten i Düsseldorf) havde anset sig for at have international kompetence, idet den fandt, at centret for Galapagos' hovedinteresser befandt sig i Tyskland den 9. september 2019. Denne appelinstans fandt desuden, at den begæring om indledning af insolvensbehandling, der var indgivet til High Court, ikke var til hinder for denne kompetence, idet princippet om, at en rets internationale kompetence ikke kan tilsidesættes på grund af en flytning af centret for skyldnerens hovedinteresser til en anden medlemsstat mellem begæringen om at indlede en insolvensbehandling og indledningen af denne, ifølge appelinstansen kun vedrører den fortsat bestående kompetence for den ret, for hvilken sagen først er blevet indbragt, og ikke har betydning for den kompetence, der tilkommer andre retter, for hvilke sagen senere indbringes.
- 16 Den forelæggende ret har anført, at udfaldet af den sag, der er indbragt for den, afhænger af fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i forordning 2015/848. For det første begik appelinstansen nemlig ifølge den forelæggende ret en retlig fejl ved at fastslå, at centret for Galapagos' hovedinteresser befandt sig i Tyskland, hvis denne forordnings artikel 3, stk. 1, skal fortolkes således, at et selskab, der har sit registrerede hjemsted i en første medlemsstat, skal anses for ikke at have centret for sine hovedinteresser i en anden medlemsstat, på hvis område dets hovedkontor er beliggende, når det pågældende selskab har flyttet dette fra en tredje medlemsstat til denne anden medlemsstat, selv om en begæring om indledning af insolvensbehandling tidligere er blevet indgivet i denne tredje medlemsstat, og der endnu ikke er truffet afgørelse om denne begæring.
- 17 Den forelæggende ret har i denne henseende anført, at artikel 3, stk. 1, første afsnit, andet punktum, i forordning 2015/848 bestemmer, at centret for skyldnerens hovedinteresser er det sted, hvor skyldneren normalt forvalter sine interesser, og som er identificerbart for tredjemand. Den har anført, at Domstolen i sin praksis vedrørende forordning nr. 1346/2000 har fastslået, at der bør gives forrang til det identificerbare sted, hvor det pågældende selskabs hovedkontor ligger. Den er derfor af den opfattelse, at appelinstansens konstatering, hvorefter centret for Galapagos' hovedinteresser befandt sig i Tyskland i begyndelsen af september 2019, skal tiltrædes.
- 18 Den forelæggende ret er imidlertid i tvivl om, hvorvidt der efter den omarbejdning af forordning nr. 1346/2000, som er foretaget ved forordning 2015/848, ved fastlæggelsen af centret for et skyldnerselskabs hovedinteresser og for at forhindre misbrug under omstændigheder som dem, der foreligger i hovedsagen, bør stilles særlige krav for, at det kan lægges til grund, at en flytning af centret for skyldnerens hovedinteresser til en anden medlemsstat skal tages i betragtning.

- 19 For det andet har appellinstansen ifølge den forelæggende ret begået en retlig fejl ved at lægge til grund, at de tyske retters internationale kompetence følger af den omstændighed, at centret for Galapagos' hovedinteresser befandt sig på tysk område i september 2019, såfremt artikel 3, stk. 1, i forordning 2015/848 skal fortolkes således, at retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig på det tidspunkt, hvor der indgives en begæring om indledning af insolvensbehandling, for det første fortsat har international kompetence til at indlede denne procedure, når skyldneren, efter at denne begæring er indgivet, men før der er truffet afgørelse om indledning af insolvensbehandlingen, flytter centret for sine hovedinteresser til en anden medlemsstats område, og at den fortsat bestående internationale kompetence for de retter i en medlemsstat, for hvilken en sag først er blevet indbragt, for det andet udelukker, at retterne i en anden medlemsstat har kompetence til at behandle yderligere begæringer om indledning af hovedinsolvensbehandling.
- 20 Den forelæggende ret har i denne henseende først anført, at Domstolen i dom af 17. januar 2006, *Staubitz-Schreiber* (C-1/04, EU:C:2006:39), har fortolket artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 således, at retten i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befandt sig på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af en begæring om insolvensbehandling, bevarer kompetencen til at træffe afgørelse om indledning af insolvensbehandlingen, når skyldneren har flyttet centret for sine hovedinteresser til en anden medlemsstats område efter indgivelsen af denne begæring, men før indledningen af insolvensbehandlingen. Den forelæggende ret er imidlertid i tvivl om, hvorvidt denne retspraksis fortsat er relevant, henset til den omarbejdning af denne forordning, der er foretaget ved forordning 2015/848.
- 21 Dernæst har den forelæggende ret anført, at det fremgår af forordning 2015/848 og af Domstolens praksis, at der kun kan indledes en enkelt hovedinsolvensbehandling, og at alle medlemsstaterne er bundet af afgørelsen om indledning af en sådan insolvensbehandling, således at den internationale kompetence, der er fastsat i denne forordnings artikel 3, stk. 1, anses for at udgøre en enekompetence. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at hvis den fortsat bestående kompetence for den ret, for hvilken en sag først er blevet indbragt, ikke udelukkede international kompetence for retterne i en anden medlemsstat til at behandle yderligere begæringer om indledning af insolvensbehandling, ville en sådan ret, for hvilken sagen senere indbringes, kunne indlede hovedinsolvensbehandlingen ved en afgørelse, der ville være bindende for den ret, for hvilken sagen først er blevet indbragt, således at denne ikke længere ville kunne indlede en hovedinsolvensbehandling, hvilket ville kunne fratage opretholdelsen af den internationale enekompetence, der følger af artikel 3 i forordning 2015/848 og Domstolens praksis, sin effektive virkning.
- 22 Endelig har den forelæggende ret anført, at den i forbindelse med den sag, der er indbragt for den, skal tage udgangspunkt i princippet om, at Det Forenede Kongeriges retters internationale kompetence til at indlede en hovedinsolvensbehandling på det tidspunkt, hvor begæringen om indledning af insolvensbehandling blev indgivet til High Court, fulgte af artikel 3, stk. 1, i forordning 2015/848, eftersom centret for Galapagos' hovedinteresser ifølge de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for sagen, på dette tidspunkt befandt sig i Det Forenede Kongerige.

23 På denne baggrund har Bundesgerichtshof (forbundsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

- »1) Skal artikel 3, stk. 1, i [forordning 2015/848] fortolkes således, at et debitorselskab, hvis vedtægtsmæssige hjemsted befinder sig i en medlemsstat, ikke har centret for sine hovedinteresser i en anden medlemsstat, hvor selskabets hovedkontor ligger, som er identificerbart for tredjemand ud fra objektive faktorer, hvis debitorselskabet under omstændigheder som i hovedsagen har flyttet dette hovedkontor fra en tredje medlemsstat til den anden medlemsstat, mens der i den tredje medlemsstat var indgivet begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling af selskabet, som endnu ikke er afgjort?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 3, stk. 1, i [forordning 2015/848] fortolkes således,
- a) at retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig på det tidspunkt, hvor der indgives begæring om indledning af insolvensbehandling, fortsat har international kompetence til at træffe afgørelse om indledning af denne procedure, når debitor, efter at begæringen er indgivet, men før der er truffet afgørelse om indledning af insolvensbehandlingen, flytter centret for sine hovedinteresser til en anden medlemsstats område, og
 - b) at denne fortsat bestående internationale kompetence for retterne i en medlemsstat udelukker, at retterne i en anden medlemsstat har kompetence til at behandle yderligere begæringer om indledning af hovedinsolvensbehandling, som, efter at centret for debitors hovedinteresser er flyttet til en anden medlemsstat, indgives til en ret i denne anden medlemsstat?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det andet spørgsmål

- 24 Den forelæggende ret ønsker med det andet spørgsmål, der skal behandles først, nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, stk. 1, i forordning 2015/848 skal fortolkes således, at en ret i en medlemsstat, der har modtaget en begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling, bevarer enekompetencen til at indlede en sådan insolvensbehandling, når centret for skyldnerens hovedinteresser flyttes til en anden medlemsstat efter indgivelsen af denne begæring, men før denne ret har truffet afgørelse om begæringen.
- 25 Indledningsvis bemærkes, at Domstolen ikke er blevet anmodet om at tage stilling til, hvorledes en flytning af centret for en skyldners hovedinteresser inden indgivelsen af en første begæring om indledning af en insolvensbehandling, der er foretaget næsten samtidigt med indgivelsen af begæringen, skal kvalificeres, eller hvilke konsekvenser den har, med henblik på anvendelsen af artikel 3, stk. 1, i forordning 2015/848. Den forelæggende ret har nemlig – som nævnt i denne doms præmis 22 – anført, at den, af processuelle grunde, i det væsentlige skal tage udgangspunkt i princippet om, at dette center på det tidspunkt, hvor begæringen om indledning af insolvensbehandling vedrørende Galapagos blev indgivet til High Court, befandt sig i Det Forenede Kongerige.
- 26 Eftersom den forelæggende ret i forbindelse med dette spørgsmål nærmere bestemt er i tvivl om, hvorvidt Domstolens praksis vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000 og særligt Domstolens fortolkning af denne forordning i dom af 17. januar 2006,

Staubitz-Schreiber (C-1/04, EU:C:2006:39), er relevant for fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i forordning 2015/848, skal det indledningsvis konstateres, at som det fremgår af første betragtning til sidstnævnte forordning, blev der ved denne foretaget en omarbejdning af forordning nr. 1346/2000, som var blevet ændret flere gange. For det første tager forordning 2015/848, således som det fremgår af ottende betragtning hertil, ligesom forordning nr. 1346/2000 bl.a. sigte på at forbedre effektiviteten af insolvensbehandlinger med grænseoverskridende virkninger, idet den i en retsakt, som er bindende og gælder umiddelbart i alle medlemsstaterne, fastlægger bestemmelser om retternes kompetence, om anerkendelse og om den lovgivning, der finder anvendelse på dette område.

- 27 Ligesom forordning nr. 1346/2000 forfølger forordning 2015/848 endvidere bl.a. det i femte betragtning hertil omhandlede mål om, at parterne, for at sikre et velfungerende indre marked, ikke tilskyndes til at overføre aktiver eller tvister fra én medlemsstat til en anden for at forbedre deres retsstilling til skade for kreditormassen (»forumshopping«). Med henblik herpå tilsigter denne forordning navnlig, således som det fremgår af 29. betragtning hertil, at fastsætte beskyttelsesforanstaltninger, der sigter mod at forebygge svig eller misbrug i form af forumshopping.
- 28 For det andet fastsætter artikel 3, stk. 1, i forordning 2015/848, ligesom artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1346/2000, at retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, har kompetence til at indlede insolvensbehandling.
- 29 Følgelig er Domstolens praksis vedrørende fortolkningen af de regler om international kompetence, der er fastsat ved forordning nr. 1346/2000, fortsat relevant for fortolkningen af artikel 3, stk. 1, i forordning 2015/848 (jf. i denne retning dom af 16.7.2020, Novo Banco, C-253/19, EU:C:2020:585, præmis 20).
- 30 Det skal derfor fastslås, at artikel 3, stk. 1, i forordning 2015/848 indrømmer retterne i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig, en enekompetence til at indlede hovedinsolvensbehandling (jf. analogt dom af 15.12.2011, Rastelli Davide e C., C-191/10, EU:C:2011:838, præmis 27, og af 14.11.2018, Wiemer & Trachte, C-296/17, EU:C:2018:902, præmis 23).
- 31 Således som den forelæggende ret har anført, har Domstolen desuden i dom af 17. januar 2006, Staubitz-Schreiber (C-1/04, EU:C:2006:39), fastslået, at retten i den medlemsstat, på hvis område centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af begæringen om insolvensbehandling, bevarer kompetencen til at træffe afgørelse om indledning af insolvensbehandling, hvis skyldneren flytter centret for sine hovedinteresser til en anden medlemsstats område efter indgivelsen af begæringen, men før insolvensbehandlingen indledes.
- 32 I denne henseende henviste Domstolen i den nævnte doms præmis 25 bl.a. til formålet med forordning nr. 1346/2000, som var identisk med det, der nu forfølges med forordning 2015/848, bestående i, at sagens parter ikke tilskyndes til at overføre aktiver eller tvister fra én medlemsstat til en anden for at forbedre deres retsstilling, og fastslog, at dette formål ikke ville blive opfyldt, hvis skyldneren kunne flytte centret for sine hovedinteresser til en anden medlemsstat mellem indgivelsen af begæringen om indledning af insolvensbehandling og afgørelsen om at indlede denne behandling og på denne måde afgøre, hvilken ret der er kompetent, og hvilken lovgivning der skal finde anvendelse. Domstolen bemærkede i den nævnte doms præmis 26, at en sådan overførsel af kompetence tillige ville være i strid med det formål, der nu henvises til i tredje og ottende betragtning til forordning 2015/848, om en rationel, forbedret og effektiv afvikling af

grænseoverskridende insolvensbehandlinger, for så vidt som den ville nødsage kreditorerne til stedse at retsforfølge skyldneren dér, hvor vedkommende fandt det for godt mere eller mindre definitivt at slå sig ned, og i praksis ofte ville kunne resultere i en forlængelse af insolvensbehandlingen.

- 33 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt den fortsat bestående kompetence for den ret i en medlemsstat, for hvilken en sag først er indbragt, udelukker, at retterne i en anden medlemsstat har kompetence til at behandle yderligere begæringer om indledning af hovedinsolvensbehandling, skal det først og fremmest konstateres, at det fremgår af artikel 3 i forordning 2015/848, at der kun kan indledes en enkelt hovedinsolvensbehandling, og at denne har virkning i alle de medlemsstater, hvor denne forordning finder anvendelse (jf. analogt dom af 2.5.2006, Eurofood IFSC, C-341/04, EU:C:2006:281, præmis 52).
- 34 Dernæst tilkommer det i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, i forordning 2015/848, sammenholdt med 27. betragtning hertil, den ret i en medlemsstat, der har modtaget en begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling, på eget initiativ at prøve sin kompetence og med henblik herpå undersøge, om centret for skyldnerens hovedinteresser som omhandlet i forordningens artikel 3 befinder sig i denne medlemsstat (jf. analogt dom af 2.5.2006, Eurofood IFSC, C-341/04, EU:C:2006:281, præmis 41). Det fremgår i øvrigt af 33. betragtning til denne forordning, at i tilfælde, hvor den ret, der har modtaget en sådan begæring, finder, at centret for skyldnerens hovedinteresser ikke befinder sig på dens område, bør den ikke indlede en hovedinsolvensbehandling.
- 35 Endelig skal enhver afgørelse om indledning af insolvensbehandling, der træffes af en ret i en medlemsstat, som har kompetence i henhold til artikel 3 i forordning 2015/848, i henhold til denne forordnings artikel 19, stk. 1, anerkendes i alle øvrige medlemsstater, fra det tidspunkt, hvor den får virkning i den medlemsstat, hvor insolvensbehandlingen er indledt. Som anført i 65. betragtning til forordningen bygger denne anerkendelse på princippet om gensidig tillid, der kræver, at retterne i de øvrige medlemsstater anerkender afgørelsen om indledning af insolvensbehandling, uden at kunne efterprøve den bedømmelse, som den første ret har foretaget med hensyn til sin egen kompetence (jf. analogt dom af 2.5.2006, Eurofood IFSC, C-341/04, EU:C:2006:281, præmis 42).
- 36 Det følger af samtlige disse betragtninger, at en ret i en medlemsstat, der har modtaget en begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling, bevarer enekompetencen til at indlede en sådan insolvensbehandling, når centret for skyldnerens hovedinteresser flyttes til en anden medlemsstat efter indgivelsen af denne begæring, men før denne ret har truffet afgørelse om begæringen, og at en ret i en anden medlemsstat, hvortil der senere indgives en begæring med samme formål, følgelig principielt ikke kan erklære sig kompetent til at indlede en sådan insolvensbehandling, så længe den første ret ikke har truffet afgørelse og erklæret, at den savner kompetence.
- 37 I hovedsagen synes det ubestridt, at der var blevet indgivet en begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling vedrørende Galapagos til High Court, før sagen blev indbragt for Amtsgericht Düsseldorf (byretten i Düsseldorf). Med henblik på at vurdere gyldigheden af Amtsgericht Düsseldorfs (byretten i Düsseldorf) afgørelse om, at den havde international kompetence, skal den forelæggende ret derfor tage hensyn til virkningerne af indgivelsen af denne begæring til High Court, henset til de betragtninger, der er anført i denne dom.

- 38 Det skal dog ligeledes tages i betragtning, at forordning 2015/848 i henhold til udtrædelsesaftalens artikel 67, stk. 3, litra c), finder anvendelse i Det Forenede Kongerige samt i medlemsstaterne i situationer, der involverer Det Forenede Kongerige i insolvensbehandlinger, forudsat at hovedbehandlingen blev indledt inden den i denne aftales artikel 126 fastsatte overgangsperiodes udløb.
- 39 Såfremt det i det foreliggende tilfælde skulle vise sig, at High Court på datoen for udløbet af denne overgangsperiode, dvs. den 31. december 2020, endnu ikke havde truffet afgørelse om begæringen om indledning af hovedinsolvensbehandling, følger det derfor heraf, at forordning 2015/848 ikke længere kræver, at en ret i en medlemsstat, på hvis område centret for Galapagos' hovedinteresser måtte befinde sig, på grund af denne begæring afholder sig fra at erklære sig kompetent til at indlede en sådan insolvensbehandling.
- 40 Henset til samtlige disse betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 3, stk. 1, i forordning 2015/848 skal fortolkes således, at en ret i en medlemsstat, der har modtaget en begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling, bevarer enekompetencen til at indlede en sådan insolvensbehandling, når centret for skyldnerens hovedinteresser flyttes til en anden medlemsstat efter indgivelsen af denne begæring, men før denne ret har truffet afgørelse om begæringen. For så vidt som denne forordning fortsat finder anvendelse på den nævnte begæring, kan en ret i en anden medlemsstat, som senere har modtaget en begæring indgivet med samme formål, følgelig principielt ikke erklære sig kompetent til at indlede hovedinsolvensbehandling, så længe den første ret ikke har truffet afgørelse og erklæret, at den savner kompetence.

Det første spørgsmål

- 41 Den forelæggende ret ønsker med det første spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, stk. 1, i forordning 2015/848 skal fortolkes således, at det kan lægges til grund, at centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig i den medlemsstat, på hvis område skyldnerens hovedkontor ligger, når dette er blevet flyttet fra en anden medlemsstat, efter at der i denne anden medlemsstat er blevet indgivet en begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling, og der endnu ikke er truffet afgørelse om denne begæring.
- 42 Det følger imidlertid af besvarelsen af det andet spørgsmål, at en ret i en medlemsstat, som modtager en begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling, under sådanne omstændigheder ikke skal undersøge, om centret for skyldnerens hovedinteresser befinder sig i denne medlemsstat.
- 43 Under disse omstændigheder er det ufornuddent at besvare det første spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 44 Da sagernes behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

Artikel 3, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling skal fortolkes således, at en ret i en medlemsstat, der har modtaget en begæring om indledning af hovedinsolvensbehandling, bevarer enekompetencen til at indlede en sådan insolvensbehandling, når centret for skyldnerens hovedinteresser flyttes til en anden medlemsstat efter indgivelsen af denne begæring, men før denne ret har truffet afgørelse om begæringen. For så vidt som denne forordning fortsat finder anvendelse på den nævnte begæring, kan en ret i en anden medlemsstat, som senere har modtaget en begæring indgivet med samme formål, følgelig principielt ikke erklære sig kompetent til at indlede hovedinsolvensbehandling, så længe den første ret ikke har truffet afgørelse og erklæret, at den savner kompetence.

Underskrifter